

У моїх сутінкових снах
Не буяти вже більше весні,
Лиш стоятимуть сльози в очах
І світитимуть зорі рясні.

Саме ті, що світили й тоді,
Як голубив тебе, цілував,
Сонмом грались хрущі в бузині,
Й місяць пісню любові співав.

Лиш 3 дні, усього лиш 3 дні,
На знайомство, любов і печаль,
Літні дні і купала вогні
Не повернуться більше на жаль.

Але іскра жевріє в душі,
Номер твій в телефон заблукав,
Я тобі пишу й досі вірші
І кохаю незгірш як кохав.

Не прошу про прощення. О ні!
Це мій біль, і печаль й каяття.
І палає вогонь у душі,
Я ж кидаюсь у вирі життя.

Ну за що ти мене покохала?
І покликала в вечір святий?
Ворожба це напевне Купала
Або ж насміх недолі такий.

Та я не звертаю з дороги,
Лише мрію швидше заснуть,
Щоб відкинувши в далеч тривоги,
Тебе ніжно в обіймах стиснуть.

Хай у снах, що пливуть чередою,
Через біль, каяття та печаль,
Я не буду без тебе собою,
І весні не вернутись! На жаль...